

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δεύτερός μας χρόνος είναι,
κι' εδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια δεκακόσα ὀγδοήντα πέντε,
τὸ Κουδέρνο πάει πρίμα μὲ πονέντε.

Ὁ Ῥωμηός τὴν ἐβδομάδα — μόνο μιά φορά θὰ βγαίνῃ,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς δὲν δέχομαι — γιὰτὶ δὲν τοὺς ἀνέχομαι,
Κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.

Δὲν θὰ ἔχουμε τεφτέρια — ὅπως πρίν καὶ νταραβέρια.
Γράμματα καὶ πληρωμαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμὲ.
Μέσ' στῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ῥωμηός μας μὴ δακάρῃ
Κι' ἄς τὴν δίνη ὅποιος θέλει — εἰδ' ἄλλῶς δὲν μᾶς μέλει.

Δεκάτῃ τρίτῃ τοῦ Ἀπριλίου,
καὶ νέα πτώσις τοῦ Ὑπουργείου.

Ἐξήντα τέσσερα κρατῶ
καὶ τὸν λαὸν χειροκρατῶ.

Κουβαρνταλήκι,
χαραὶς καὶ νίκη.

Πῆδα καὶ χόρευε, Ῥωμηέ, γιὰ τῇ μεγάλῃ νίκη,
ἀρχὴν μὲ τὴν λῆρα σου χίλια τρελλὰ τραγοῦδια,
στρώστο καὶ οὐ ἀξένοιαστος εἰς τὸ κουβαρνταλήκι,
καὶ στεφανώσου μὲ μυρτιαῖς, μὲ δάφναις καὶ λουλούδια.
Πῆδα, Ῥωμηέ, καὶ νικητῆς ὁ Οἰκονόμος ὄγῃκε,
καὶ μὲς' αὐτὸ μάτι μερικῶν Κοτζαμπασήδων μπηῃκε.

Φύλαξε τὴν κάλπη του θερμὰ οἱ ψηφοφόροι,
ἵσως χρυσὸς τοῦ ἔρριχναν λεβέντικα παιδιὰ,
καὶ δὲν τὴν ψήφιζε σὰν κι' ἄλλους μὲ τὸ ζῆρι,
καὶ πῶς ψήφος ἔπεφτε μ' ἀγάπη καὶ καρδιά.
Καὶ μερκοὶ πολῦτιμοι κι' ἀγαπημένοι φίλοι
ἐκάρταν σ' τὴν κάλπη του τριαντάφυλλα τ' Ἀπρίλη.

Λοὺξ ἐδλέπανε τὴν κάλπη του οἱ ἄλλοι
καὶ τὴν καρδιά των ἔτρωγε δ' φθόνος καὶ ἡ ζήλεια,
ἐλπίσιν ἀντίκρυ των μὴ δύναμι μεγάλη,
καὶ ὡς ἀρμάκι ἔχυναν τοῦ Καλλιγὰ τὰ χεῖλια.
Καὶ ὅταν σὺνθημα παντοῦ οἱ δὴδ γνωστοὶ μας στίχοι,
καὶ αἰεὶ δρόμος ἀπ' αὐτὸ τὸ δίστιχο ἀντήχει.

Καὶ μερκοὶ λεβέντηδες ἐτρέχανε μὲ ζήτω,
καὶ ἐγράφανε τοὺς στίχους μας σ' ὀλόχρυσον παντιέρα,
καὶ τὴν πανήγυριν τοῦ Δήμου ἐτελεῖτο
καὶ ἔκανε νεῖατα καὶ ζωὴ τῆς Κυριακῆς ἡ ἡμέρα.
Καὶ ἔκουε εἰδὼ κι' ἐκεῖ «Γιὰ τῶνομα τοῦ νόμου,
μερκοὶ μεγάλοι ῥίξετε ἄσπρο σ' τὸν Οἰκονόμου».

Κι' ὅταν ἡ κάλπαις ἀνοιξαν μὲ κύπτον τὸ ἑσπέρας,
ὁ Οἰκονόμος νικητῆς πανίσχυρος ἐφάνη,
μὲ τόσα ζήτω καὶ οὐρὰ ἐγέμισ' ὁ ἀέρας,
καὶ κάθε φίλος τοῦπλεξε ὀλόχρυσον στεφάνι.
Πρῶτος κι' ἐκεῖ σ' τὸν Πειραιᾶ καὶ σ' τὴν Ἀθῆνα πρῶτος,
καὶ τόσος ἐνθουσιασμός κι' ἀλλαλαγμὸς καὶ κρότος.

Κι' ἐκόπη, — ὦ τοῦ θαύματος! — τὸ φοβερὸ χ' ἀπόδι,
κι' οὔτε κανένας εἰξευρε γιὰ τοῦτο τί νὰ πῇ,
ἀλλ' ὁ λαὸς ἀπέδειξε πῶς πῆδ' ἐν εἶναι βῶδι,
κι' οὔτε γνωρίζει κύριον κανένα τσελεπή.
Σήμερα δίνει τ' ἄσπρο του σ' ἐκεῖνον ὅπου θέλει,
καὶ γιὰ τὰ λόγια τῶν τρανῶν πεντάρ' ἀνὴρ μὲλει.

Κι' ὁ ἀνεψιὸς ἀπέμεινε εἰς τοῦ λουτροῦ τὰ κρύα
καὶ τοῦ κυρίου Κατσανδρῆ ἐπλάτυνε ἡ μύτη,
κι' οἱ τσελεπήδες βρίσκονται σὲ τὴν ἀπορία
γιὰτὶ ὁ κόσμος δὲν τιμᾷ καθένα ντόπιο σπῆτι.
Πῶς σήμερα περιφρονεῖ τῶν γηγενῶν τὰ τέκνα,
καὶ εἰς ἀγνώστους ῥήτορας κτυπᾷ τὰ παλαιάκια.

Πῆδα καὶ χόρευε, Ῥωμηέ, μὲ τὰς ἐννέα Μούσας,
καὶ τοῦ λαοῦ τὸν θρίαμβον ἐν μέθῃ χειροκράτει,
κι' ἄς εὐχρηθῶμεν ὅλοι μας εἰς ἐκλογὰς μελλούσας
οἱ ἄνθρωποι τῶν ἰδεῶν νὰ βγαίνουν πάντα πρῶτοι.
Εἴθε σ' τοὺς ἄνδρας τοῦ λαοῦ νὰ ναιξῇ νέος δρόμος!...
πῆδα καὶ χόρευε, Ῥωμηέ, κι' ἐδῇχ' ὁ Οἰκονόμος!

ΜΕΤΑ ΤΑ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΑ
ΝΑ ΚΑΙ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑΕἰς Βαλαωρίτας,
μὲ τὰς φαβορίτας.

Ποῦ εἶν' ἐκεῖνοι οἱ καιροὶ καὶ οἱ δοξασμένοι χρόνοι,
ὧ σεῖς, Ἰθάκης ἄρχοντες, τρανοὶ Βαλαωρίται;
ἀπὸ τὸ μεγαλεῖον σὰς μᾶς μὲν' ἡ μνήμη μόνη,
καὶ ἐκεῖν' αἱ κλασιώταται τῶν δρό σὰς φαβορίται !.

Ζέγγελην εὐνοοῦμενον
καὶ αὐτοπολεμοῦμενον.

*Ω Ζέγγελη, Ζεγγεληδῶν ἀπόγονε κλεινέ,
σὺ ποῦ ἐγένεσο συχνὰ ἐχθρὸς τοῦ ἑαυτοῦ σου,
τώρα μπορεῖς ἐλεύθερα ὅχι νὰ λὲς καὶ νὰί,
καὶ νὰ φρονῆς καὶ κάποτε κατὰ τοῦ ἀρχηγοῦ σου.

Ἰστὸν Αὐγερινὸ
μέγα καὶ τρανόν.

Τὴν ἔπαθε ἀνέλπιστα καὶ ὁ προσφιλεῖς Ἀνδρέας,
πρὸς λύπην τῶν δασκαλισσῶν καὶ τῆς λοιπῆς παρέας.

Εἰς Σκουλούδην τέως βουλευτὴν
καὶ συγχρόνως τέως πρεσβευτὴν.

Καὶ σοὺ ἔφαλαν ἀπαύστως ὅτι τῷ τῶς τὴν Κωπαῖδα...
γιὰ νὰ δείξῃς καὶ σὺ τώρα πῶς λατρεύεις τὴν πατρίδα,
γιὰ νὰ δείξῃς ὅτι εἶσαι ἀπειδής καὶ εἰς θυσίας,
ἄρχισε λοιπὸν νὰ κήγῃς ἐθνικὰς εὐεργεσίας.

Εἰς Τζιβανόπουλον τὸν Σωκράτη
μὲ τὸ μονύελο εἰς τὸ μάτι.

*Ενθάδε Τζιβανόπουλος ὁ ξεπεσμένος κεῖται...
χορτάτος ἀπεβίωσε καὶ δὲν παραπονεῖται.

Καὶ οἱ δύο Ῥούφοι
σὺν κλωτοσοκούφι.

Ποῖος τῶλπιζε πῶς θάμεναι ἀπ' ἐξω καὶ οἱ Ῥούφοι,
καὶ βουλευτὴ πῶς θάχαμε τὸν προσφιλεῖ Μαγκούφη;

Εἰς Βαλέταν
τὸν Μαζέταν.

Μὴ προχωρῆς, τὸ βήμα σου μίαν στιγμὴν σταμάτα...
Ἐνθάδε κεῖται ὁ κλεινὸς Βαλέτας, διαβάτα !

Ἰστὸν Πετσάλη,
πυῖχει χάλι.

Γιὰ δὲς κακὸ ποῦ φύλαξε ἡ κάπη νὰ σοὺ κἀνῃ!...
τώρα ποῦ θάσουν ὑπουργὸς καὶ σὺ τοῦ Δεληγιάννη.

Ἰστὸν Σταμούλη
μὲ νταούλι.

Δὲν κάνεις πῆλ γιὰ βουλευτὴς, γύρευε τὴ δουλειά σου,
καὶ εἶσαι χρησιμώτερος στὰ δρό λαγωνικά σου.

Εἰς Κοκορίκον ζηλευτὸν,
ἀποτυχόντα καὶ αὐτόν.

Κάθε πρωτὶ ἐφώναζε τετράκις κοκορίκο,—
«ἐγὼ εἰς τοὺς τρικουπικοὺς σὰς λέω πῶς ἀνήκει»
Μὰ ὥρμησ' ἀνθουपुरγικὸς εἰς τὴν Καρδίτσα λῦκα,
καὶ δὲν ἠκούσθη ἔκτοτε ὁ φίλος Κοκορίκος.

Καὶ τῷ Μαντάλφ
κάτι θὰ ψάλω.

Εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ βίου τοῦ ὑπῆρξε καπνοπώλη,
ἀργότερα εἰς τὴν βουλὴν μὴ θέσις τοῦ ἀνῆκει
πλὴν ἐξηφάνισε καὶ αὐτὸν ἐκλογικὴ πανώλης,
καὶ τώρα πᾶν καὶ τὰ καπνὰ καὶ τὸ βουλευτικόν.

Εἰς Στεφανίδην
τὸν Ὁμηρίδην.

Καὶ σὺ λοιπὸν ἀπέμεινες ἀπέξω, Στεφανίδη;
καὶ τότε ποῖος τὸ μέλλον μας μὲ στίχους θὰ πείσῃ;
καὶ ποῖος λοιπὸν τὸν Μάιον μὲς ὅτῃ βουλῇ θὰ ψάλῃ;
καὶ τὸ δικό μας, Νικολῆ, καὶ τὸ δικό σου χάλι;

Καὶ ὅτῃν Δουζίνα τέσσαρες στίχους
ποῦ παρὰ δέκα νὰ ἐπιτύχη.

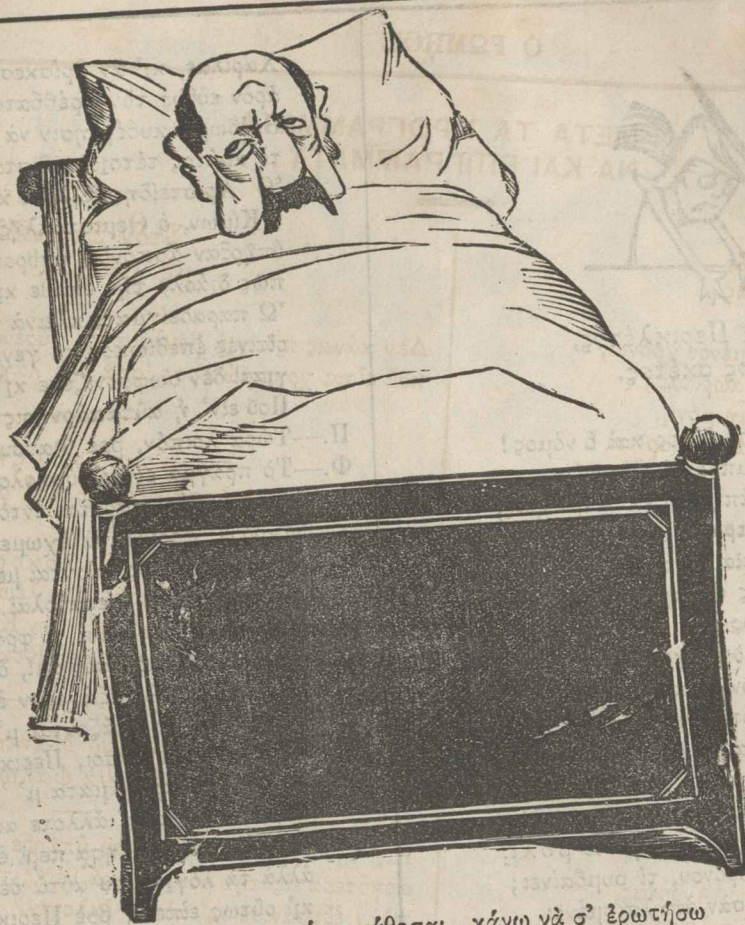
*Επεσε, ἐπεσε καὶ σὺ, ἀθάνατε Δουζίνα,
καὶ ἡ τριάκονταμελὴς πηγαίνει μὴ χαρά...
μὰ τώρα φέρε κάμποσα λεμόνια ὅτῃν Ἀθήνα
καὶ ὅς ἦναι καὶ τριάκοντα, ἀλλ' ὅμως ζουμερά.

Στοῦ Καλλιγὰ τὸν τάφο
τέσσαρες στίχους γράφω.

*Ενθάδε κεῖται ὁ σωρὸς παντὸς μονοπωλίου,
σιγαροχάρτων καὶ καπνῶν, σπέρτων καὶ πετρελαίου,
τὸν ἔστησεν ἡ ἀποφρὰς ἐδδόμη Ἀπριλίου,
καὶ ὑπὸ τοῦτον κρύπτεται ὁ Καλλιγὰς ἐκπνεύων.

Κοντοσταύλφ ἕνας ξένος
εἰς τὸ ἄκρον θυμωμένος.

Λοιπὸν τυγχάνει ἀλητὲς πῶς ἐκ τῆς Καρυστίας
καὶ σεῖς δὲν ἐπετύκατε; ὦ! τῆς Ἀ-καρυστίας!

*Αρρωστημένος κάθεσαι...κάνω νὰ σ' ἐρωτήσω
ἀν ἦναι γιὰ τὸν τενεκέ, νὰ σὲ παρηγορήσω.

Ἰστὸν Πετράκη καὶ ὅτῃν Ψύλλα
γίνεται χορὸς καὶ νίλα.

Τ' εἶν' τὰ νταούλια ποῦ βαροῦν ὅτῃν λοχαγὸς τοῦ Ψύλλα;
τ' εἶν' τὸ κακὸ ποῦ γίνεται ὅτῃν σπῆτι τοῦ Πετράκη;
Μὴ ταγματάρχης γέννηκε τοῦ ἱππικοῦ ὁ Ψύλλας;
Μὴν ὁ Πετράκης ἄφησε τὰ γένεα του καὶ πάλι;
Μήτε ὁ Ψύλλας γέννηκε ἀκόμα ταγματάρχης,
μήδ' ὁ Πετράκης ἄφησε τὰ γένεα του καὶ πάλι,
μὴν ποῖος ἐδῆκε βουλευτὴς καὶ οἱ δρό φιλονεικᾶνε...
Παίζουν ὅτῃν Ψύλλα τοῦμπανα καὶ γκαϊδὲς ὅτῃν Πετράκη...
Μετροῦν τοῦ Ψύλλα τὰ μπαλὰ καὶ βγαίνουν παραπάνω,
καὶ τοῦ Πετράκη τὰ μετροῦν καὶ βγαίνουν παραπάνω.
Καὶ τῶν ὅτῃν Ψύλλα τὰ παιδιὰ καὶ πίνουν ὅτῃν Πετράκη!
Ὅτῃν καὶ πῆτε, βρὲ παιδιὰ, καὶ ὅποιος ἐδῆκε ὀγῆκε...

Λέξεις ἐνθαρρυντικαὶ
ὅτῃν λαβόντας τενεκέ.

Θαρρεῖτε ὑποψήφιοι μικροὶ τε καὶ μεγάλοι!
ἔμπορεὶ διάλυσιν βουλῆς νὰ ἔχωμε καὶ πάλι.

Νὰ καὶ συγχαρητήρια
διὰ τὰ νικητήρια.

Συγχαίρω σοὶ ἐπὶ λαμπρᾷ τοῦ Οἰκονόμου νίκη...
καὶ ἐδῶ οἱ φίλοι τῶν ῥιζῶν εἰς τὸ κουδαρνταλῆχι.
Ταῦτα καὶ μένω ταπεινὸς
ἕνας πολίτης Συριανός.

Διὰ τοῦ Οἰκονόμου σου τὴν νίκην σὲ συγχαίρομεν,
καὶ ὅτῃν ὑγείᾳ σου πίνομεν καὶ γεύματα προσφέρομεν.
Σὲ ἀπαζόμεθ' ἀδελφε,
καὶ ἔποντ' ἐνῆλ' ἀπογραφαί.

Σὲ συγχαίρει γιὰ τὴν φίλον βουλευτὴν σου μὲ καρδιά
μὴ κυρία ποῦ πρὸ χρόνων κατοικεῖ ὅτῃν Λευδαδιά.

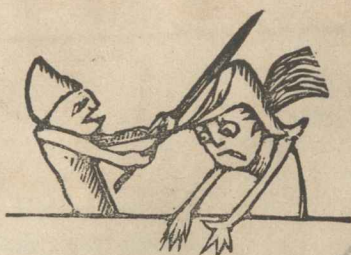
Θερμὰ συγχαρητήρια, Ῥωμῆ ἡ ἀγαπητέ,
τέτοιο μεγάλο θρίαμβο δὲν ἤλπιζα ποτέ.
ἕνας Μεγαρίτης
καὶ χρηστὸς πολίτης.

Θερμὰ συγχαρητήρια ἀπ' ὅλους καὶ ὅλους δέξαι,
καὶ μὲ δικὰ μας ἐξόδα ἕνα στεφάνι πλέξε.
Σοὺ στέλλομεν γλυκὰ φίλ'
φίλους καὶ φίλοι σου πολλοί.

Τὸν ἀληθὴ σου θαυμάζω τὸ στόμα μου κηρύττει...
Ζήτω τὸ ἔθνος, ὁ λαός, καὶ ἡ σκλαβωμένη Κρήτη.
Ταῦτα καὶ μένω ἀσχετὸς
ἕνας γενναῖος Κρητικὸς.

Συγχαρητήριον θερμὸν
εἰς ἕνα φίλτατον ἡμῶν.

*Ω Κόρπα, φίλε βουλευτὰ τῆς ἀκμαζούσης Κέας,
δέξαι συγχαρητήρια ἐξ ὅλης τῆς παρέας.
Πρῶτο καὶ πάλι σ' ἐδῆκε τῆς Κέας τὸ νησί,
καὶ στείλε λίπτα λιανὰ γιὰ ζεῦξι καὶ κρασί.

Φασουλής και Περικλέτος,
δ καθέννας νέτος σκέτος.

Φ.— Ζήτω λοιπόν ο βασιλεύς, τὸ ἔθνος καὶ ὁ νόμος!
Ζήτω καὶ νίκην ἤρατο λαμπρὰν ὁ Οἰκονόμος.
Μόλις λοιπόν ὁ βασιλεὺς ἀπῆλθεν ἐκ Κερκύρας,
ὅτῃ Σύρα δὲ ἀπέτυχε οἰκτρά ὁ Ἀπαλῦρας,
ἀμέσως διεδόθησαν σπουδαῖα γεγονότα,
κί' ὑπάρχει μέγας κίνδυνος ὡς πρὸς τὰ καθεστῶτα.
Κί' εἶπαν πολλοὶ ὁ βασιλεὺς πῶς σκέπτεται νὰ φύγῃ,
ὅμως αὐτό, βρὲ Περικλῆ, τὸ ἔλεγαν ὀλίγοι,
ἐνῷ οἱ περισσότεροι φρονοῦν ἐν πεποιθήσει
πῶς ἀπ' ἐδῶ ὁ βασιλεὺς ποτὲ δὲν θὰ κουνήσῃ.
Ἐν τούτοις ἐφθασεν ἐδῶ καὶ πάλιν ἐκ Κερκύρας,
μωρὲ μὰ πῶς τὴν ἔπαθε αὐτὸς ὁ Ἀπαλῦρας!
καὶ τρέχουν πρὸς ὑποδοχὴν οἱ ὑπουργοὶ μας ὅλοι...
τί τρέχει, βρέ; τοὺς ἐρωτᾷ... μᾶς ἔφαγε τὸ βόλι.
Ἐξηγηθῆτε, ὑπουργοὶ τοῦ θρόνου, τί συμβαίνει;
κί' ἐκεῖνοι τὸν ἐκύτταζαν ὥσαν ἀπηλπισμένοι.
Ἐξηγηθῆτε ὑπουργοὶ τοῦ Στέμματος καὶ θρόνου...
Μᾶς ἔφαγαν, ὦ βασιλεῦ, τοῦ λέγουν μετὰ πόνου.

Π.— Κί' ὁ βασιλεὺς τί ἔκαμε;

Φ.— Οὐδόλως ἀπεκρίθη,
καὶ τότε ἡ Κυβέρνησις ἀμέσως παρητήθη.
Μετὰ μικρὸν ὁ βασιλεὺς τοὺς ἐρωτᾷ ἀνέτως:
ἀλλ' ἔβρα πῶς τὰ πῆγατε ὅτῃς ἐκλογαῖς ἐφέτος;
Μὰ πῶς; σεῖς δὲν ἐμάθατε τὰ θλιβερά συμβάντα;
Πόσους ἐσεῖς κερδίσατε;... ὡς ἔγγιστα σαράντα.
Καὶ ἡ ἀντιπολίτευσις πόσους ἐπῆρε, πόσους;
ὡς τώρα ὑποθέτομεν πῶς κέρδισε διακόσους.
Ὁ βασιλεὺς ἐστέναξεν, ἀλλὰ δὲν ἀπεκρίθη,
καὶ τότε ἡ Κυβέρνησις ἀμέσως παρητήθη.
Ὁ βασιλεὺς τὸν Πρόεδρον καλεῖ εἰς τὸ Παλάτι,
ἀλλὰ ὁ Πρόεδρος θαρρῶ πῶς εἶναι ὅτ' οὐ κρεβδάτι.

Π.— Μωρὲ τί ἔχει, Φασουλῆ;

Φ.— Σπουδαίαν ποδαλγίαν.

Π.— Μωρὲ τί λές;

Φ.— Μὰ τοῦ Χριστοῦ τὴν πίστιν τὴν ἀγίαν.
Ὁ ἄναξ τότε προσκαλεῖ εὐθὺς τὸν Δεληγιάννη,
ἀλλὰ κί' αὐτὸς πρὸς τὸ παρὸν Κυβέρνησιν δὲν κάνει.
Τοιοῦτοτρόπως κίνδυνον τὸ κράτος διατρέχει,
διότι, ὡς παρατηρεῖς, Κυβέρνησιν δὲν ἔχει.
ἐκτὸς αὐτοῦ κί' ὁ πόλεμος εὐρίσκειτ' ἐπὶ θύρας...
πῶς διάλοιο τὴν ἔπαθε κί' αὐτὸς ὁ Ἀπαλῦρας!
Ὡ ἀρχῆγοι, Κυβέρνησις δὲν θέλετε νὰ γίνῃ;
καὶ τότε ἀκυβέρνητον τὸ κράτος ποῦ θὰ μείνῃ;

Χαρίλαε, κί' ἂν βρίσκεσαι κληνῆρης ὅτ' οὐ καὶ
ἄρον εὐθὺς τὸν κρέββατον κί' ἀμέσως περιπα
Θεόδωρε, κυβέρνησιν νὰ σχηματίσῃς πρέπει
τὸ κράτος τέτοιους διαταγμοὺς ποσὺς δὲν
Ὁ Ἀριστείδης ἄλλοτε καὶ ὁ Εὐρυδιάδης
ὁ Κίμων, ὁ Θεμιστοκλῆς καὶ ὁ Ἀστεριάδης
ὕπῃρξαν ἀσπονδοὶ ἐχθροὶ, ἀλλ' ἔδωσαν τὰ
πῶς διάλοιο τὴν ἔπαθε κί' αὐτὸς ὁ Ἀπαλῦρας!
Ὡ παραδείγματα κλεινὰ τῶν σεβαστῶν πατέρων
οἵτινες ἐπεδίωκον τὸ γενικὸν συμφέρον,
γιατὶ δὲν σωφρονίζετε κί' ἐμᾶς τοὺς ἀνέμους;

Π.— Πού εἰν' ἡ αὐταπάρνησις καὶ ὁ μεγάλος νῆς;

Φ.— Τὸ πρᾶγμα εἶναι δύσκολον καθέννας νὰ τὴν
ἀλλὰ καθόσον ἄδετα ἐντὸς τῶν ὑπογεω
ἄχρουν, φρονῶ, θὰ ἔχωμεν καὶ πάλιν ὑπογεω
Τοιοῦτοτρόπως λύνονται μεγάλα δυσκόλ
κί' ἐπέρχονται μεταβολαὶ καὶ τόσαι παλαι

Π.— Καὶ τώρα πῆς μου, τί φρονεῖς καὶ οὐ περὶ τῶν

Φ.— Περὶ αὐτοῦ, μὲν σὲρ ἀμί, δὲν σκέφθηκα ποτὲ
Ἐν τούτοις, ὡς ἐξάγομεν ἐκ τηλεγραφημάτων
οἱ Ἀγγλοὶ ἐτοιμάζονται μ' ὅλα τὰ δυνατὰ
ἀλλὰ κί' οἱ Ῥῶσοι, Περικλῆ, ἐξώπλισαν τοὺς
καὶ θάχωμεν τρεχάματα μ' Ἐγγλέζους καὶ Χιν
Ἐγὼ τὰ εἶπα κί' ἄλλοτε αὐτὰ εἰς τὰς Πλατε
καὶ μάλιστα ἐλάλησα περὶ ἐπιστρατείας,
ἀλλὰ τὰ λόγια μου αὐτὰ δὲν ἤκουσαν δεῖναι
κί' οὕτως εἰπεῖν, βρὲ Περικλῆ, ἦσαν φωνὴ βοῶν
Τί νὰ σοῦ πῶ!... δὲν ἔχομεν καθόλου χαρακ
πῶς διάλοιο τὴν ἔπαθε κί' αὐτὸς ὁ Ἀπαλῦρας!

Π.— Ἀλλ' ὅμως δὲν μοῦ ἔδωσες ποσὺς νὰ καταλάβ
καὶ ἀπὸ τότε π' ἀρχισες, ἐγώ, μωρέ, ἀνάδω
Κί' ἀφοῦ μοῦ κούφανες τ' αὐτὰ ἂν τοῦ στρατοῦ
κί' ἀφοῦ μοῦ μπηῆκες, μασκαρᾶ, μ' αὐτὸν τὸν
εἶναι καιρὸς, μοῦ φαίνεται, νὰ φᾶς καὶ λίγο
καὶ πῆγαινε ὅτ' οὐ διάλοιο προτοῦ ἐγὼ σὲ στεῖλω.

Τοῦ Σταμούλη πατινάδα
μὲ μεγάλη φαρμακάδα.

Πολλὴ μαυρίλα πλάκωσε ἐφέτος εἰς τὴ Μέση,
κί' οἱ ἐκλογαῖς μοῦ μ' ἐστειλαν ὅτ' οὐ διάλοιο πεσόν

Βουλὴ σ' ἀφίνω, ἔχε γεῖα, καὶ ὅπου φύγῃ φύγῃ...
τώρα χουζούρι, ἐρωτας, κί' αἰώνιο κυνήγι.

Τόσον καιρὸ ἐδοῦλεφα κί' ἐγὼ γὰρ τὴν πατρίδα,
ἀλλ' ὅμως τίποτα καλὸ ἐκ μέρους τῆς δὲν εἶδα.

Πάντα λερὸ ποκάμισο καὶ λίγδα ὅτ' οὐ καπέλο...
Βουλευτικὴ σὺν κί' αὐτὸ ὅτ' οὐ διάλοιο τὸ στέλλω.

Ἐλάτε σεῖς οἱ ἐρωτες καὶ σεῖς λαγωνικά μου,
κί' ἐγὼ ποτὲ δὲν ἐβαλα μαρᾶς στὴν καρδιά μου.

Θέλω νὰ πάρω τὰ βουνά, νὰ πάρω τὰ λαγκάδια,
νὰ ζῇσω μὲ τσοπάνηδες καὶ μὲ σκυλιῶν κοπάδια.

Ἐρρε λοιπόν, πολιτικῇ... θὰ ζῇσω ἐν ἀνέσει,
καὶ δίνω πάντα φάσκελα στὴν ἀκρὴ καὶ στὴ Μέση.

Τοῦ Ῥωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα ὅτ' οὐ τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κί' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτεῖων — μ' ἓνα κάποιον Φαρμακεῖον,

Καφφενὰ τῶν «Εὐφρονούντων» — νύκτα μέρα συζητοῦνται,
μὲ μπακάληδες καμπόσους, — πατζατζήδες ἄλλους τόσους
μ' οὐρητήρια, σαντούρια — καὶ μὲ μάνδρα μὲ γαϊδούρια.